

ZRZKA ZUZKA

ZACHRAŇUJE

bambóok

STEPHANIE FARIŠOVÁ ♥ ILLUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

bamb**oo**k

STEPHANIE FARISOVÁ věděla už od útlého věku, že chce být spisovatelkou. Dokonce ji maminka často napomínala, ať přestane tolik číst a jde si hrát ven s ostatními dětmi. Po absolvování Middle Tennessee State University se řízením osudu ocitla v oblasti informačních technologií. Ale nikdy nepřestala psát. Když zrovna netvoří beletrii, píše pro internetové stránky o online technologiích. S manželem Nielem žijí v Nashvillu.

LUCY FLEMINGOVÁ je již od raného dětství nadšenou čmáralkou a knihomolkou. Studovala umění a denně se věnovala kreslení. Absolvovala University of Lincoln (ve Velké Británii) se zaměřením na ilustraci. Rovnýma nohama skočila do kariéry profesionální ilustrátorky dětských knih. Se svou rodinou a drobnou černou kočkou žije v malém anglickém městečku, kde i pracuje.

ZRZKA ZUZKA

ZACHRAŇUJE

STEPHANIE FARIŠOVÁ
ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

Stephanie Farisová
ZRZKA ZUZKA ZACHRAŇUJE
Ilustrace Lucy Flemingová

Přeloženo z anglického originálu *Piper Morgan to the Rescue*

Czech language copyright © 2025 by Grada Publishing, a. s.
Original English language edition copyright © 2016 by Simon &
Schuster Inc.

Published by arrangement with Aladdin, An imprint
of Simon & Schuster Children's Publishing Division.
All rights reserved.

Text copyright © Stephanie Faris, 2016
Illustrations © Lucy Fleming, 2016
Translation © Kateřina Cinková, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9879. publikaci

Překlad Kateřina Cinková
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Redakční úprava Jana Novotná
Jazyková korektura Michaela Tománková
Sazba TypoText
První vydání, Praha 2025
Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy
nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné
podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné
užití této knihy bude **tretně stíháno**. Automatizovaná analýza textů
nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy
k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

ISBN 978-80-271-7752-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-5003-8 (print)

Pro Rhetta,
nejúžasnějšího malého klučinu,
jakého jsem kdy poznala

KAPITOLA

★ 1 ★

Vždycky jsem si moc přála mít svého vlastního psa.

Nikdy jsem žádného neměla, ale vždycky jsem ho chtěla. Mamka pokaždé řekla, že na to není ten správný čas, ale na to, aby měl člověk štěně, neexistuje špatný čas.

Moje babička má roztomilého psíka jménem Oreo. Je černo-bílý a hrozně rád se mnou pořádá taneční večírky. Zbožňuju Oreu. Když jsme s mamkou u babičky

chvíli bydlely, mohla jsem si s ním hrát pořád. Ale máma dostala novou práci, takže už s Oreem nebydlím. Zrovna jsme se přestěhovaly do nového města v Ohio.

Máma už vystřídala spoustu zaměstnání. Pracovala třeba v cirkuse nebo ve škole. A pokaždé jsem pomáhala svým způsobem i já.

Teď jsme měly pracovat na místě, kde se starají o pejsky a kočičky, kteří nemají domov. Mamka povídala, že se tomu říká útulek. Bude pomáhat šéfové, která v Ohio vlastní spoustu a spoustu útulků pro zvířata. Mamka prý bude dělat „asistentku ředitelky“.

A navíc, nejenže jsme se přesunuly na nové místo... ale vypadá to, že budu moci trávit čas se spoustou roztomilých zvířátek... Bude to další velké dobrodružství.

Nebyla jsem vždycky fanouškem nových dobrodružství. Zprvu jsem se bála stěhování na nová místa. Ale pokaždé, když jsme na nějaké přijely, získala jsem nové kamarády a zažila nové zábavné věci. V cirkuse jsem vystupovala s dětskou skupinou Malí objevitelé a mohla jsem pomáhat u principála. A teď jsme v mamčině nové práci.

Je léto, takže nemusím chodit od školy. To je prima. Znamená to, že bychom mohly během léta pracovat na různých místech a pak si možná najít novou práci poblíž opravdu dobré školy, kde bych mohla mít svůj domov už natrvalo.

Ale ze všeho nejlepší je, že se budu moct potloukat kolem zvířat. Spousty a spousty zvířat.

„Můžeme si jedno nechat, prosím, prosím, prosím?“ žadonila jsem u mamky

cestou do útulku, kde jsme se měly setkat s její novou šéfovou.

Jedno „prosím“ vám toho nezíská tolik jako hned tři. Povětšinou dospělí nekývnou ani na tři prosím, ale někdy jo. Takže byste to pokaždé měli aspoň zkusit.

Prosím, prosím, *prosím!*

„Žádná zvířata,“ usnesla se mamka.
„Ne, dokud se někde neusadíme.“

„Možná bude tohle náš nový domov,“ namítla jsem. „Ohio se mi líbí.“

Stýskalo se mi ale po babičce. Bydlí dvě hodiny odtud. To je opravdu hodně dlouhá cesta, ale zase ne příliš dlouhá. Mamka říkala, že bychom ji mohly navštěvovat ve volných dnech, což byla každá neděle a občas pondělí.

„Možná ano,“ přisvědčila mamka. „Ale právě teď jen vypomáháme, zatímco majitelka zařizuje novou pobočku, pamatuješ?“

Věděla jsem to, ale napadlo mě, že tuhle práci bych mohla mít ze všech nejraději. Mým nejoblíbenějším členem cirkusu byla slonice jménem Ella. Později jsem si našla také skvělé kamarády, ale Ellu jsem měla pořád ráda.

Psi a kočky jsou ještě lepší než sloni. Víte proč? Protože je můžete mít doma.

Dokonce s vámi můžou spát v posteli, pokud vám to rodiče dovolí.

Rozhodla jsem se, že tohle bude naše práce už napořád. Budu se obzvlášť hodně snažit a pak mi mamka dovolí pořídit si vlastní štěně. Protože život je prostě mnohem lepší, když usínáte se štěnětem po boku.

(Chlup)perlička č. 1

Téměř polovina všech majitelů psů nechává své mazlíčky, aby s nimi v noci spali v posteli. Některým se to ale nelíbí. Domnívají se, že je pro jejich mazlíčky nejlepší, když v noci spí ve svých vlastních pelíšcích, stejně jako děti spí ve svých vlastních postýlkách.

Věděli jste ale, že v dávných časech lidé v Austrálii spali se psy, aby se zahřáli? Většinou stačili dva psi, ale když byla opravdu veliká zima, chtělo to „noc třípsovou“.

To ale bylo v dobách, kdy lidé museli spát venku. A neměli peřiny jako máme dneska my. Takže pokud chcete rodičům tvrdit, že potřebujete psa, aby vás v noci hřál, možná byste ty poslední dvě informace měli vynechat.

KAPITOLA

★ 2 ★

Jakmile jsme zastavily u útulku, uvítaly nás šťastné psí tváře a vrtící ocásky. Pejsci byli všude! Byla to ta nejúžasnější věc na světě.

Venku přede dveřmi stála žena a v ruce držela snad milion vodítek. Ke každému byl připnutý pes. Byli malí i velcí, černí i světlí. Byli tam strašně chundelatí psi, ale i skoro holí naháči. Měla jsem chuť všechny je obejmout!

„Mami!“ zvolala jsem, když jsme se přiblížily. Viděla přesně to samé co já, ale tak nadšeně jako já nevypadala.

„Zuzko, zůstaň u mě,“ nařídila mi přísným tónem mamka.

Ohlédla jsem se na ni a chtěla se jí zeptat proč. Ale výraz v její tváři mi říkal: *Nehádej se, mladá dámo*. Tenhle výraz jsem dobře znala. Poslechla jsem.

Ale počkat... vsadila bych se, že vím, o co jde. Mamka nechtěla, abych se s těmi psy mazlila, protože věděla, že bych si pak určitě jednoho chtěla vzít domů. Měla jsem se jenom setkat s tou milou paní, která vlastní tohle místo, a pak (možná) jít s mamkou na zmrzlinu.

„Vy musíte být Julie Morganová,“ oslovila žena se psy moji mamku, když jsme k ní došly.

U ŠTĚKÁLKA

„Ano,“ přikývla mamka s širokým úsměvem na tváři. Stoupla si přede mě a položila mi ruku na rameno, aby se ujistila, že zůstanu poblíž.

Smečka štěnat, která byla mamce nejbliž, se k ní rozeběhla, ale žena držela vodítka opravdu pevně.

„Jen ty psy zavedu dovnitř,“ oznámila žena. „Hned budu zpátky.“

Vytáhla klíče a odemkla vchodové dveře. Na předním okně visel velký poutač s názvem U ŠTĚKÁLKA a slovy KDE SE SETKÁVAJÍ MAZLÍČCI A MAJITELÉ. V pozadí byla nakreslená velká bílá kost. Hned se mi tady zalíbilo.

„Drž se dál od těch psů,“ varovala mě mamka. „Někteří můžou kousat.“

Víc toho říct nestihla, protože žena se vrátila a otevřela nám dveře. „Pojďte dál,“

vybídla nás. „Jsem Pamela. Jakkak se jmenuješ ty?“

Mluvila na mě, ale používala takový divný tón. Jako by mluvila ke štěněti nebo tak něco.

„Zuzka,“ odpověděla jsem. „Je mi sedm.“

Tu poslední část jsem dodala proto, že po otázce na jméno skoro vždycky následovaly otázky typu „Kolik ti je?“ a „Do jaké třídy chodíš?“.

„Sedm!“ zvolala Pamela. „Mojí nejoblíbenější fence je taky sedm. Chceš se s ní seznámit?“

Podívala jsem se na mamku. Sice mi zrovna řekla, ať se od psů držím dál, ale strašně moc jsem chtěla poznat Pamelinu nejoblíbenější fenku.

„Jsem ze Zuzky u psů trochu nervózní,“ přiznala mamka. „Je to bezpečné?“